HAZEL GAYNOR HEATHER WEBB

NE VEDEM ÎN MONACO!

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

CORINT BOOKS
2020

— Poate că vă tentează să încercați un parfum nou azi, *mademoiselle* Kelly? s-a oferit Natalie, cu farmecul ei obișnuit, strecurându-se după tejghea.

Deși tonul ei era profesional, mi-am dat seama ce urmărea și i-am aruncat o privire de avertizare. Voia să bârfească împreună cu prietenele ei, să le spună cum îi vânduse un parfum lui Grace Kelly, doar că nu era momentul să facă pe vânzătoarea.

— Poate altă dată, Natalie, am intervenit. Te rog, Grace, urmează-mă!

Am pescuit cheile din poșetă, apoi am început să o caut pe cea potrivită de pe inel. Încercam să îmi domolesc entuziasmul și agitația, în timp ce parfumul puternic al lui Grace îmi irita nasul. Vanilia e o aromă puternică, generică și reconfortantă, amintindu-le multora de casă. Dar acoperă și nesiguranțe profunde. *Papa* considera că cei care folosesc arome pătrunzătoare au, poate, o personalitate puternică la suprafață, dar adesea tânjesc după recunoaștere.

„Să fii parfumier înseamnă să fii psiholog.” Aceasta a fost a doua lecție învățată de la *papa*. El spunea că toată lumea are nesiguranțe adânc ascunse și că mulți oameni își doresc să fie ceva mai mult decât sunt. Sarcina noastră, ca parfumieri, este să scoatem la iveală acel ceva și să-i ajutăm să se împlinească. *Papa* era foarte priceput la intuirea acestor secrete, dar n-am putut să nu mă întreb dacă nu cumva greșise în privința vaniliei. Cel puțin în cazul acesta. Mă îndoiam că impunătoarea Grace Kelly avea vreo nesiguranță.

Am rămas acolo mult timp, privind oamenii, ascultând gângureala de neînțeles a discuțiilor în franceză, întrebându-mă cum de toți păreau să fie mai fericiți, mai relaxați și mai îndrăgostiți decât oamenii din Londra. Aici, oamenii se atingeau, se sărutau, se mângâiau, fără să le pese cine se uita la ei. Poate că era de vină vremea. Sau marea, sau vinul ieftin. Poate că era acel *je ne sais quoi* franțuzesc, imposibil de definit. Orice ar fi fost, făcea ca felul meu britanic de a fi să devină mult mai vizibil. Mă întrebam dacă o persoană se putea transforma trăind într-un loc ca acela. Oare m-aș putea molipsi de Riviera?

În timp ce mă întrebam cât era de probabil să mă schimb, devenind mai francez – și în timp ce încercam să nu mă gândesc cât de urâte vor fi mustrările lui Sanders atunci când îi voi spune că ratasem fotografia cu Grace Kelly –, am văzut peste drum o față cunoscută. Sophie Duval. Stătea lângă mica arcadă a magazinelor de modă de la parterul hotelului, chinuindu-se să își împiedice fusta suflată de briză să i se ridice peste genunchi. Mi-am împins borul pălăriei și am privit-o pentru o clipă, amuzat de iritarea ei. Sau poate că era mai degrabă supărată, decât iritată, nu îmi dădeam seama. Oricum ar fi fost, am decis să mă duc la ea și să îmi cer scuze pentru purtarea cam necioplită de care dădusem dovadă în magazinul ei. Poate că voi lua o sticlă de parfum pentru Emily, drept cadou întârziat pentru ziua ei.

Lăsând o sumă convenabilă de franci pe masă, mi-am apucat aparatul de fotografiat, dar am lovit marginea

scaunului când m-am ridicat și l-am răsturnat. Zgomotul i-a atras atenția domnișoarei Duval. S-a uitat spre restaurant, m-a zărit imediat (era greu să nu mă observe), mi-a întors spatele și s-a îndepărtat repede. Am urmat-o, strecurându-mă printre mesele înghesuite ale cafenelei, cât de repede mi-au permis picioarele mele slăbănoage, dar, până să trec de un cuplu oprit în fața mea pentru un sărut pasional, a cotit pe o străduță îngustă și a dispărut.

Nu am cedat atât de ușor. Singurul lucru pe care îl mai aveam de pierdut era demnitatea și, oricum, ce fotograf de presă nu tocmai decent avea așa ceva? Am luat-o la fugă pe străduțele adormite, cu case cu obloanele trase, pe urmele mirosului ispititor lăsat de parfumul ei.

„Trebuie să lași ideea să vină la tine”, îmi spusese strângându-mi mâna, în timp ce mă conducea printr-o piață în aer liber. „O să apară în capul meu, pur și simplu?” zisesem, cu ochii pe grămezile de fructe și legume viu colorate, întrebându-mă când îl vom găsi pe bărbatul care vindea dulciuri. „Nu chiar, nu. Trebuie să ieși în lume, departe de biroul tău și de casă, și să îți deschizi simțurile. Miroase, ascultă, atinge! Asimilează experiențele. Ești om de știință, Sophie, aduni informații. Trebuie să le absorbi pe toate în creier și în suflet.” Luase o căpșună și o mișcase pe la nasul meu. „Ceva magic se întâmplă când te deschizi ima- ginilor și aromelor din jurul tău. Creezi o amintire. Acum, de câte ori vei mirosi o căpșună, te vei gândi la acest moment și la cum te-a făcut să te simți. Aceasta este magia pe care o vei insera în parfumurile tale, *ma chérie*.” Mă sărutase pe creștet, apoi ne umpluserăm coșul cu praz și ciuperci, cu plante aromatice proaspete și cu o cutie mare cu măsline. Ajunseserăm acasă

mai devreme decât ne așteptaserăm. *Papa* observase mașina Peugeot de culoare verde de pe alee. Mașina vecinului nostru. Ne grăbiserăm și intraserăm, ca să o găsim pe mama în brațele lui Antoine Neville. Amândoi erau beți ca niște marinari.